

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

שבחי הר"ן

נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

ע"י (כ - המשך) ... וכאשר בא האיש הנ"ל אל הים, ראה הרבה ספינות, ולא ראה את רבנו שם, והיה מבקש ומחפש מאד בחפז אחר חפזו, עד שמצא את רבנו זכרונו לברכה, שישב בספינה, והספינה מלאה מישמעאלים, ורבנו זכרונו לברכה ישב באמצע, וכשנתועדו יחד, רבנו זכרונו לברכה עם האיש שלו הנ"ל, היה ביניהם שמחה גדולה, כי מתחלה היה להם צער גדול מאד מאד, מחמת שלא ידעו זה מזה.

ע"י והיו יושבים תחלה בספינה הקטנה, הנקרא ברקס, אחר-כך הלכו עם ספינה זו, עד שבאו אל הספינה הגדולה, הנקראת אקרנא, שהיתה עומדת סמוך לחיפה, וראו שהספינה מסבבת עם הורמאטעס, והיה להם לפלא, אך אמרו בלבם, שמחמת שעת מלחמה היא, על-כן גם הספינה של הסוחרים הולכת גם-כן עם הורמאטעס.

ע"י ובאמת, ספינה זו היתה ספינה של מלחמה עם אנשי-חיל וכלי-זון, ובודאי הוא סכנה גדולה ועצומה מאד להתועד עמהם יחד, בפרט עם אנשי-חיל ישמעאלים, שהם פראי-אדם, ובפרט לפרש עמהם על הים, ורבנו זכרונו לברכה, בשעת בריחתו בעצם הרעש, לא פון לכנס בספינה ששכרו לו, כי לא ידע היכן הוא, ונכנס בשעת בהלה בספינה זו, ולא ידע כלל, שהיא ספינה של מלחמה ...

(ההמשך מעבר לדף)

ארץ-ישראל לאברהם היה בעת שקראו אברהם בהא, פי זה עקר קדשת ארץ-ישראל, בחינת דעת ומחין זכים, שהם בחינת שמשברין קנה החת של חמץ ונעשה הא (הלכות בציעת הפת ג לפי אוצר היראה - ארץ ישראל, ט)

קשה למצא הזווג (כמבאר בלקוטי תנינא סימן פז-פח, עין שם). וכן בכל שנה ושנה בראש השנה נתעורר בחינת פחד יצחק בשרשו העליון והמתקתו בשקורין בתורה שכבר נמצא זווגו של יצחק שהיה בחינת מה שגומרים לקרות ביום שני של ראש השנה בענין זה, פי בכל שנה נעשה זאת ברוחניות שעל-ידי זה עקר המתקת הדינים: (הלכות ברפת הפרות ה, א)

ויצא יצחק לשוח בשדה

(כד,ט)

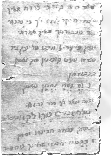
כל מה שרואה האדם, שהדינים, שהם שרש בחינת התגברות היצר, מתגבר עליו ביותר, הוא דיקא צריך להתגבר ביותר להרבות ולהפציר בתפלה ועתר יותר ויותר בכדי להמשיך הצדקה והחסד העליון ולהמתיק ולבטל תקף הדינים. ועל-כן עקר ההתבודדות, שהוא שיחה בינו לבין קונו, נאמר אצל יצחק ביותר, כמו שכתוב: ויצא יצחק לשוח בשדה, מחמת שהוא מבחינת הדין, ובו נאמר: ויעתר יצחק לה'. ועל-כן הזהירו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ו:) ביותר להיות זהיר בתפלת המנחה דיקא, שהוא כנגד יצחק, (הלכות מתנה ה', לפי השתפכות הנפש, ז).

השדה אשר קנה אברהם

מאת בני-חת (כה,ו)

עקר קדשת ארץ-ישראל הוא בחינת קדשת הדעת, כמאמר רבותינו ז"ל: אוירא דארץ-ישראל מחכים. והדעת והמחין הם בחינת אכילת מצה, שהיא בחינת קדשת המחשבה ומחין גדולים, הפך בחינת חמץ בח', שהוא בחינת חמוץ המוח במחשבות זרות, חס ושלום. וזה בחינת כל המצות התלויות בארץ שהם בעיני אכילה, פי על-ידי-זה מוציאים האכילה מבחינת אכילת חמץ לאכילת מצה, פי הדעת והמוח הוא כפי האכילה. ומחמת שעקר החלוק בין חמץ למצה הוא בין חת להא, על-כן קנה אברהם נחלתו הראשונה בארץ-ישראל מאת בני-חת, ועקר הבטחת

חיי שירה

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

ויקם שדה וכו' לאברהם למקנה

(כג,ז יח)

ופרש רש"י תקומה היתה לו שיצא מידם לידו. פי כל הקנינים של אברהם הם בבחינת ק"ם שיש להם תקומה על-ידי הק"ם קלין בקדשה (כמובא בלקוטי מוהר"ן סימן כג, שקשין מזונותיו של אדם כפלים כילודה, שצועקת ע' קלין, ואי אפשר להוליד שום רוח, רק על-ידי שצועקים קולות האלו). פי גם ממון שבקדשה מולידין ומרויחין על-ידי הק"ם קלין שצריכין לעבר ולילך ולסבל בחינת בעצבון תאכלנה ולצעק אלו הק"ם קלין ולעלות משם ולהוליד ולהרייח ממון הקדשה ואזי יש לו תקומה על-ידי בחינת הק"ם קלין. אבל להפך פוגם באלו הק"ם קלין ואזי יש לו נפילה, פי כל הנפילות על-ידי תאונת ממון על-ידי פגם ק"ם קלין הנ"ל. ועל-כן המסור שפוגם בזה, על-כן מורידין אותו ולא מעלין פי נופל ואינו קם בבחינת וכבד עליה פשעה ונפלה ולא תסיף קום, פי פגם בק"ם קלין הנ"ל. על-כן מפילין ומורידין אותו ולא מעלין פי אין לו תקומה (הלכות מאבד ממון חברו ומסור א'):

ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך

(כד,ח)

התורה הקדושה מספרת הרבה איך אלעזר זכה למצא הזווג של יצחק, פי כל העולמות היו תלויים בזה פי כל ישראל יצאו מהם, אבל היה קשה מאד מאד למצא זווגו מחמת שהוא בחינת גבורות גדולות שמשם עקר האבדות, בחינת הניצוצות הנפולין שהם בחינת נאבדים ונדחים שצריך כל אדם להשתדל מאד לבקשם ולחפשם כל ימי חייו, שמחמת זה

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (ק"מ ב' טו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמ נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

... (המשך הסיפור) ... ולקחו אותם הישמעאלים, והכניסו אותם אל הספינה הגדולה, ונתנו להם חדר מיוחד, וגם נתנו להאיש הנ"ל, שהיה עם רבנו זכרוננו לברכה, קנה-שרפה טעונה, ולא היו יכולים לשאל אותם דבר, כי לא ידעו הלשון, ולא היה להם שום מאכל ומשתה בספינה, ואחר שתים או שלש שעות בלילה סגרו הדלת מהחדר ושכבו לישן, ולא אכלו מאומה, כי לא היה להם מה לאכל בנ"ל, ואחר שעה או שתים פתח אחד את הדלת, ואמר להם בלשון נכרים של מדינתנו: מה אתם עושים כאן; הלא זאת היא ספינה של מלחמה, ואתם תאבדו פה חס ושלום; הלא אתם רואים, שהספינה מלאה סביב עם הורמאטעס טעונים.

ונתעוררו משנתם, וחטפו אותו בבגדו, והיה הבגד מגיוואנט, אך צורתו לא ראו, ובקשו אותו שיעזר להם, שייחיו אותם לצאת מהספינה על הספר של ארץ-ישראל, כי כבר ראו שהם בסכנה, קרובים למיתה מחיים, כי ראו שפרחו הקוילין סמוך לספינה, על-כן אמרו: טוב יותר לשאר בארץ הקדושה, שיהיו עצמותיהם נשארים שם בארץ הקדושה, כי ראו שקשה להמלט מן ההרגה; ואמר, שמכרחים לתן לו איזה סך טאלער בשביל זה, ואמר, שילך להקפיטן, והלך האיש הנ"ל לפתח התבה לקח הטאלער, ונתמקמה קצת, והלך להקפיטן, ופשט ידו לתן המעות להקפיטן, כי סבר שזה שדבר בלשון נכרים אליהם, כבר בקש עבורם את הקפיטן עבור זה שייחיו אותם, והקפיטן צעק עליו צעקה גדולה, ולא שמע אליו כלל.

ואחר-כך היו מחפשים אחר זה שדבר אליהם בלשון נכרים, וחפשו בחפוש אחר חפוש, ולא מצאו שם שום בן-אדם, שיוכל לדבר בלשון רוסיא, רק הכל — ישמעאלים וערביים, ואז נפל עליהם פחד גדול, ואחותם רעדה גדולה, עד שלא היו יכולים לנוח על המשכב מחמת רעידת הגוף מגדל הפחד, כי אז הבינו, שהם בספינה של מלחמה, שקורין "קריג-שיף", והוא סכנה גדולה בלי ערך, ועדין אין יודעים מי היה זה, שדבר להם בלשון רוסיא והודיע להם, שהיא ספינה של מלחמה ...

ישאי ישראל

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

הסבל הנורא בימי נעוריו (המשך)

[מספר על איזה תקופה שעבד בשביל פרנסה]

... היתה לי מאפיה בטבריה, חשבתי שנכנסתי בגלות מצרים! ישראל נגאלו משם, אבל אני נכנסתי בלי הרך לצאת... עמדתי אצל התנור, אצל עריכת הלחם, לא יכלתי לצאת מזה!...

כל העיר ידעו ממני, באו אנשים מירושלים ידעו שהוא ברסל"ב. נו, מאפיה... כל העיר דואגים מאין לוקחים כסף - ישראל בער נעשה אופה, 'מאפית אודסר', יש לו את כל הכסף... הם כלם קבצנים, ומנחים תמיד במחשבות 'מאין לוקחים כסף, וישראל בער - כל הכסף הולך לישראל בער, ואנחנו כלנו בני ישיבה, קבצנים...

ואני עמדי אצל התנור, אצל הלחם... ותבעתי מעצמי: לאן הגעתי?! היה לי כזה רבי ישראל, עסקתי בעבודת השם, והיו תמיד צוחקים ממני, ופתאם נכנסתי בכזה גלות מצרים, בכזה גלות, 'מאפיה', לא היה לי לא יום ולא לילה, נתרחקתי מתורה ותפלה. איך אני יכול לצאת מזה? [חסר הסיוע]...

מסירת נפש למען הדפסה

היה יהודי אחד שהיה מוכר משקאות. היה מוכר יין, ויין-שרף, כל מיני משקאות. קראו לו 'רבי יום טוב זלוטניק'. הוא היה מפרסם, ליטאי. אלא שהוא נתקרב עם לב בווער כזה - שלא אכפת לו החנות והמשפחה והילדים. רק רבנו, רק רבנו! והוא היה מדפיס - אז, לא היה קרן הדפסה, לא היה בשביל מי להדפיס, אבל הוא בער להדפיס ולהדפיס ולהדפיס. הכלל, הוא התחיל להדפיס 'המשיבת נפש', 'השתפכות הנפש'. והלא אי אפשר לאיש אחד להוציא כל נכסיו כדי להדפיס, אבל אני ידעתי שיש לו לב בווער כזה לרבנו. והיה לו חנות, והיה לו חדר קטן ששם היה נכנס ללמד ספרי רבנו, ואני הייתי רגיל לנכנס באותו החדר.

עצות ותפילות

צדקה, יז

צריך שיהיה לאדם הסתפקות, להסתפק רק במה שצריך לו בהכרחיות מזה העולם, ואפלו מזה ההסתפקות גופיה צריך להפריש ממנו לצדקה, ועלי-ידי זה נעשה יחוד גדול למעלה ונמשכין כל ההשפעות טובות (ל"מ, סימן נד).

... ותופני ברחמיך הרבים למדת ההסתפקות, שאזכה להיות מסתפק במועט מהעולם הזה, ולא אשתמש בעסקי העולם הזה כי אם מה שמכרח לבד בתכלית הצמצום וההסתפקות, בקדושה ובטהרה גדולה לשמך ולזכרך לבד. ואפלו בשתופני להגדלת הדעת באמת שאזכה להבין מכל הדברים את הרמזים וקדושה שיש בהם, אף-על-פי-כן לא אהיה נוטה כלל להרבות חס ושלוש בעסקי העולם הזה, רק להסתפק במועט מאד בצמצום גדול בהכרחיות לבד, ובקדושה ובטהרה גדולה לשמך לבד באמת, ועקר עסקי יהיה רק בעבודת ה' לעסוק כל ימי בתורה ותפלה ומעשים טובים.

חיזוק השבוע

(מכתבי רבי שמשון בארסקי, מכתב ב')

... והעקר, אבקשך להודיעני מסדר היום שלך ומהתנהגות כל החברים מאנשי שלומנו, אם הם מתקבצים יחד, ללמד בצותא חדא - בכל יום - ספרי רבנו ז"ל ...

ma se ois